

Usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30.04.2014, sp. zn. 23 Co 188/2014, ECLI:CZ:KSHK:2014:23.CO.188.2014.1

Číslo: 13/2015

Právní věta: Rozhodčí nález, který ve svém výroku ukládá povinnost zaplatit smluvní pokutu z určené částky v procentní výši od konkrétního data do zaplacení jistiny, je materiálně vykonatelný.

Soud: Krajský soud v Hradci Králové

Datum rozhodnutí: 30.04.2014

Spisová značka: 23 Co 188/2014

Číslo rozhodnutí: 13

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Exekuce, Výkon rozhodnutí

Předpisy: § 261a o. s. ř.
§ 40 odst. 1 písm. c) předpisu č. 120/2001Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Pověřený soudní exekutor usnesením ze dne 10. 2. 2014 částečně zamítl návrh oprávněné ze dne 15. 11. 2013 pro vymožení smluvní pokuty ve výši 0,15 % denně z částky 41 445 Kč od 20. 9. 2013 do zaplacení.

Takové rozhodnutí učinil dle závazného pokynu exekučního soudu (Okresního soud v Pardubicích) podle § 43a odst. 6 ex. ř., jenž dovodil, že v této části není exekuční titul materiálně vykonatelný. Okresní soud vycházel z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 1975, sp. zn. 1 Cz 62/1975, ve kterém Nejvyšší soud vyslovil právní názor, že plnění v budoucnu splatné nemůže soud uložit, je-li tato ukládaná povinnost závislá na tom, zda dojde k další skutečnosti, která je předpokladem vzniku přiznávaného nároku. Odkázal dále na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 2010, sp. zn. [20 Cdo 4656/2008](#), a vyložil, že smluvní pokuta je samostatným právem, vzniká teprve za přistoupení další skutečnosti, o níž v době vydání exekučního titulu není jisto, zda vůbec nastane. Nelze tak rozhodnutím soudu (rozhodce) platně přiznat smluvní pokutu, o níž bude teprve v budoucnu jisté, zda na ní právo oprávněné vznikne či nikoliv. Uzavřel, že právo oprávněné na zaplacení smluvní pokuty tak v rozsahu exekučního titulu nemůže být exekučně vymoženo a návrh musí být částečně zamítnut.

Proti citovanému usnesení soudního exekutora podala oprávněná odvolání. Nesouhlasila s tím, že exekuční titul je nevykonatelný, neboť příslušný výrok exekučního titulu, jež se dotýká povinnosti povinného hradit smluvní pokutu, je dostatečně určitý a srozumitelný. Exekučnímu soudu nepřísluší

posuzovat věcnou správnost vykonávaného rozhodnutí. Oprávněná dále odkázala na rozhodnutí krajských soudů (např. Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 10 Co 752/2013, 11 Co 650/2013-26, Krajského soudu v Praze sp. zn. 29 Co 620/2013 či Krajského soudu v Brně sp. zn. 54 Co 859/2013), které dospěly ke shodnému závěru o vykonatelnosti shora uvedené smluvní pokuty, je-li vymezena pevnou částkou 0,15 % denně z konkrétní částky a dobou vymezenou od pevného data (počátek) a okamžikem zaplacení jistiny, na níž je navázána (konec doby). Takové vymezení je dostatečně určité, neboť okamžik zaplacení jistiny lze v budoucnu spolehlivě určit. Oprávněná navrhl, aby odvolací soud usnesení soudního exekutora zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

K r a j s k ý s o u d v H r a d c i K r á l o v é z m ě n i l u s n e s e n í s o u d n í h o e x e k u t o r a t a k , ž e n á v r h o p r á v n ě n ě z e z a m í t l .

Z o d ů v o d n ě n í :

Odvolací soud přezkoumal napadené usnesení soudního exekutora podle § 55c odst. 2 ex. ř. za užití § 212, § 212a zákona č. 99/1963 Sb. o. s. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2013, dle čl. II bodu 2 zákona č. 293/2013 Sb., a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.

V souzené věci je exekučním titulem rozhodčí nález JUDr. E. V. ze dne 19. 9. 2013 (§ 40 odst. 1 písm. c/ ex. ř., vydaný dle zákona č. 216/1994 Sb.), který ukládá povinnému zaplatit oprávněné pohledávku ve výši 52 202 Kč spolu se 7,05% úrokem z prodlení od 17. 4. 2013 do zaplacení, smluvní pokutu ve výši 875,42 Kč a dále smluvní pokutu ve výši 0,15 % denně za každý den prodlení s úhradou částky 41 445 Kč od 9. 4. 2013 do zaplacení a náklady řízení ve výši 9618,40 Kč. Materiální vykonatelnost rozhodčího nálezu je třeba posuzovat podle ustanovení § 261a o. s. ř. (dle § 30 zákona č. 216/1994 Sb.), neboť zákon o rozhodčím řízení nemá samostatnou právní úpravu. Bez ohledu na věcnou správnost exekučního titulu v části, ve které přiznává oprávněné právo na zaplacení smluvní pokuty ode dne následujícího po jeho vydání (ve výši 0,15 % denně z částky 41 445 Kč od 9. 4. 2013 do zaplacení), je třeba uzavřít, že exekuční titul je i v této části materiálně vykonatelný, neboť individualizuje oprávněnou a povinnou, práva a povinnosti k plnění, přesný rozsah a obsah plnění a stanovenou lhůtu k plnění.

Odvolací soud tak nesdílí právní názor okresního soudu, že tento exekuční titul nemůže být vykonán v části, ve které přiznává právo na zaplacení smluvní pokuty po vydání rozhodčího nálezu do budoucna (ve výši 0,15 % denně za každý den prodlení z částky 41 445 Kč od 20. 9. 2013 do zaplacení), neboť exekuční řízení je řízením formálním, v němž je z hlediska exekučního titulu pouze rozhodné, zda byl vydán oprávněným orgánem (§ 251, 254 o. s. ř., § 40 ex. ř.) a zda je formálně a materiálně vykonatelný (má potřebnou formu a obsah, který ukládá určitému subjektu něco plnit, a zda přesně vymezuje rozsah povinností, které mají být splněny). Případné vady nalézacího řízení se nepřenesají do exekučního řízení a věcná správnost vykonávaného rozhodnutí nemůže být jakkoliv, tedy ani nepřímo prostřednictvím výtky vad nalézacího řízení v exekučním řízení zpochybněna.

K nápravě vad nalézacího řízení mohou sloužit pouze zákonem stanovené příslušné jiné procesní prostředky, než námítky uplatňované v rámci exekuce (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 2013, sp. zn. [20 Cdo 742/2013](#), ze dne 25. 5. 2000, sp. zn. [20 Cdo 2475/98](#), ze dne 25. 10. 2002, sp. zn. [20 Cdo 554/2002](#), publikovaném pod číslem 62/2004 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Okresní soud založil své rozhodnutí na závěrech, které formuloval Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 27. 9. 1975, sp. zn. 1 Cz 62/1975, v němž tento soud vyslovil závěr, že v budoucnu splatné opětuující se plnění nemůže soud uložit, je-li tato ukládaná povinnost závislá na tom, zda dojde k další skutečnosti, která je předpokladem vzniku přiznávaného nároku. Jedná se o závěry vyslovené pro nalézací a nikoliv exekuční řízení, a byť na ně Nejvyšší soud odkazuje v usnesení ze dne 26. 10. 2010,

sp. zn. [20 Cdo 4656/2008](#), nelze pominout, že v tomto usnesení Nejvyšší soud odmítl dovolání oprávněné (která brojila proti zamítnutí návrhu na nařízení exekuce pro smluvní pokutu běžící po vydání rozhodčího nálezů) v případě, kde soudy shledaly neurčité a nepřesné stanovení splatnosti smluvní pokuty a na základě toho dovodily materiální nevykonatelnost exekučního titulu. O takový případ se ale v souzené věci nejedná.

Odvolačímú soudu je známa i další judikatura Nejvyššího soudu, týkající se problematiky materiální vykonatelnosti smluvní pokuty a úroků z prodlení (srov. usnesení ze dne 23. 9. 2010, sp. zn. 20 Cdo 4088/2008, ze dne 17. 5. 2007, sp. zn. [20 Cdo 3288/2006](#)); ta na souzenou věc nedopadá, neboť se zabývá materiální vykonatelností notářských zápisů dle ustanovení § 71b odst. 1 zákona č. 358/1992 Sb., notářského řádu, který má odlišnou právní úpravu oproti občanskému soudnímu řádu.

V souzené věci je exekuční titul materiálně vykonatelný, a protože již marně uplynula lhůta k jeho přezkoumání, je také formálně vykonatelný (§ 28 odst. 2 zákona č. 216/1994 Sb.).

S ohledem na výše uvedené odvolací soud usnesení soudního exekutora změnil (§ 220 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.) tak, že se návrh nezamítá.